

БРАНДЪН САНДЪРСЪН ЛЕГИОН

Превод от английски: Дарин Димитров, 2013

chitanka.info

1.

Казвам се Стивън Лийдс и съм напълно с разсъдъка си. Но халюцинациите ми от друга страна са доста луди.

Изстрелите, които дойдоха от стаята на Джей Си, прозвучаха като фишеци. Мърморейки взех предпазните слушалки, висящи на вратата — бях се научил да ги държа там — и влязох. Джей Си беше сложил слушалките си, а пистолета в ръцете му сочеше към снимка на Осама бин Ладен, закачена на стената.

Чуваше се надута до край музика на Бетовен.

— Искам да поговорим — провикнах се.

Джей Си не ме чу. Изпразни пълнителя в лицето на Бин Ладен, като по този начин направи и доста дупки на стената. Не посмях да се доближа. Ако го изненадах, като едното нищо можеше да ме гръмне, без да иска.

Нямах представа какво ще се случи, ако някоя от халюцинациите ми ме гръмне. Как би го възприел мозъка ми? Без съмнение има поне дузина психолози, които биха желали да работят върху този въпрос. Не бях склонен да им дам тази възможност.

— Джей Си — извиках, когато спря, за да презареди.

Той погледна към мен и с усмивка свали предпазните слушалки. Всяка негова усмивка приличаше на мръщене, но отдавна се бях научил да не се плаша от него.

— Кльоцав — каза, вдигайки пистолета. — Искаш ли да постреляш малко? Имаш нужда от тренировки.

Взех оръжието му.

— За тази цел направихме стрелбище, Джей Си. Използвай го.

— Терористите обикновено не ме държат толкова надалеч. Е, веднъж се случи, но това беше чиста случайност.

Въздъгнах, взех дистанционното от масата и намалих звука на музиката. Джей Си се протегна, бутна дулото към тавана и след това премести пръста ми от спусъка.

— Първо вдигни предпазителя, хлапе.

— И без това оръжието е въображаемо — казах аз и му върнах пистолета.

— Да бе.

Джей Си не вярва, че е халюцинация, което е странно. Повечето от тях го приемат до една или друга степен. Но не и Джей Си. Едър, без да е грамаден, с квадратно лице, но без то да е отличително, той имаше очите на убиец. Или поне твърдеше така. Може би ги държеше в джоба си.

Джей Си постави нов пълнител и отново се прицели в Бин Ладен.

— Недей — предупредих го аз.

— Но...

— Той и без това е мъртъв. Убиха го преди цяла вечност.

— Така казахме на хората, кльощав — Джей Си прибра оръжието. — Бих ти обяснил, но нямаш право на достъп до тази информация.

— Стивън — дочух глас откъм вратата.

Обърнах се. Тобиас е друга халюцинация, или „аспект“, както ги наричам понякога. Дългурест, с цвят на абанос, той имаше тъмни старчески петна на бузите си. Поддържаше прошарената си коса късо подстригана и беше облечен с отпуснат костюм без вратовръзка.

— Чудех се — попита Тобиас, — докога смяташ да оставиш да чака клетия човек?

— Докато си тръгне — казах и се присъединих към Тобиас в коридора. Двамата се отдалечихме от стаята на Джей Си.

— Той е много учтив, Стивън — каза Тобиас.

Зад нас Джей Си отново започна да стреля. Аз простенах.

— Ще отида да говоря с Джей Си — каза Тобиас със спокоен глас. — Той просто опитва да не губи уменията си. Исква да ти е от помощ.

— Добре, както искаш.

Оставих Тобиас и завих зад ъгъла. Имението ми има 47 стаи. Почти всички бяха заети. В края на коридора влязох в малка стая украсена с персийски килим и дървени панели. Отпуснах се на черната, кожена кушетка в средата.

Айви седеше на стола си до кушетката.

— Така ли смяташ да продължим? — попита тя, надвиквайки шума от изстрелите.

— Тобиас ще говори с него.

— Разбирам — промълви Айви и записа нещо в тефтера си. Беше облечена с тъмен костюм и сако. Светлата ѝ коса бе вдигната на кок. Беше в началото на четиридесетте и е един от аспектите, които са с мен от най-дълго.

— Как те кара да се чувстваш факта, че някои от проекциите ти започват да не ти се подчиняват?

— Повечето ме слушат — отвърнах защитно. — Джей Си никога не е обръщал внимание на това, което му казвам. Нищо ново.

— Отричаш ли, че става по-зле?

Не отговорих. Тя си записа още нещо.

— Отблъсна още един молител, нали? — попита Айви. — Те идват при теб за помощ.

— Зает съм.

— С какво? Да слушаш изстрели? Да полудяваш все повече?

— Не полудявам повече — казах. — Състоянието ми се стабилизира. На практика съм нормален. Дори невъображаемият ми психиатър признава това.

Айви не каза нищо. В далечината изстрелите най-сетне заглъхнаха и аз въздъхнах облекчено, разтърквайки слепоочията си с пръсти.

— Определението за лудост е доста разтегливо. Двама души могат да страдат от едно и също състояние, с едни и същи усложнения, но официалните стандарти приемат единия за нормален, а другия за луд. Преминаваш границата с лудостта, когато психичното ти състояние започне да ти пречи да водиш нормален живот. По тези стандарти не съм ни най-малко луд.

— Наричаш това нормален живот? — попита тя.

— Така ме устройва — извърнах очи. Айви беше покрила кошчето за боклук с картон, както обикновено.

Няколко секунди по-късно влезе Тобиас.

— Молителят все още чака, Стивън.

— Какво? — Айви ме погледна с укор. — Караш горкия човек да чака? Вече изминаха четири часа.

— Добре де — казах раздразнено и станах от кушетката. — Ще го отпратя.

Излязох от стаята и тръгнах по стълбището към фойето на приземния етаж.

Икономът Уилсън — истински човек, а не халюцинация — стоеше пред затворената врата на всекидневната. Погледна ме над очилата си.

— И ти ли? — попитах го аз.

— Четири часа, господарю?

— Трябваше да се взема в ръце, Уилсън.

— Често използвате това извинение, господарю Лийдс. Понякога се чудя дали не е въпрос на мързел, а не толкова на самоконтрол.

— Не ти се плаща, за да мислиш за подобни неща.

Той повдигна едната си вежда и се почувствах засрамен. Уилсън не заслужаваше лошо отношение. Беше отличен слуга и много добър човек. Не беше лесно да намеря прислуга, която да търпи моите... странности.

— Извинявай — казах. — Напоследък се чувствам изтощен.

— Ще ви донеса лимонада, господарю Лийдс — каза той. — За...

— Трима ни — довърших аз, имайки предвид Тобиас и Айви, които Уилсън не виждаше. — И за молителя.

— Моята без лед, ако може — помоли Тобиас.

— А аз предпочитам чаша вода — добави Айви.

— Без лед за Тобиас — казах, докато отварях вратата. — А за Айви — чаша вода.

Уилсън кимна и отиде да изпълни поръчката. Той беше добър иконом. Мисля, че без него щях да се побъркам.

Млад мъж, облечен с поло ме очакваше във всекидневната. Той скочи от стола, на който седеше.

— Господарю Легион?

Потръпнах, когато чух този прякор, който ми беше измислен от един надарен психолог. Беше по-надарен в драматизациите, отколкото в областта на психологията.

— Наричайте ме Стивън — казах му аз и задържах вратата, за да минат Айви и Тобиас. — С какво можем да ви помогнем?

— Ние ли? — попита момчето.

— Това е изразно средство — отвърнах и седнах на стол срещу него.

— Разбрах, че помагате на хора, на които друг не би си направил труда да помогне — момчето преглътна смутено. — Нося две хиляди. В брой.

Той хвърли на масата плик, на който бяха написани името и адреса ми.

— Това ще стигне за консултация — казах, след като отворих плика и започнах да броя парите.

Тобиас ме погледна намръщено. Мразеше, когато взимах пари на хората, но няма как да се сдобиеш с имение, в което да има достатъчно стаи за халюцинациите ти, когато работиш безплатно. Освен това, съдейки по дрехите, хлапето можеше да си го позволи.

— Какъв е проблемът? — попитах.

— Годеницата ми — отвърна младежа и извади нещо от джоба си. — Тя ми изневерява.

— Съчувствам ви, но ние не сме частни детективи. Не следим никого.

Айви започна да обикаля младежа и да го проучва.

— Знам — каза момчето бързо. — Просто... Тя изчезна.

Тобиас се оживи. Той обичаше хубавите мистерии.

— Не ни казва всичко — промълви Айви и скръсти ръце.

— Сигурно ли е това? — попитах.

— О, да — отвърна момчето, приемайки, че говоря на него. — Тръгна си и остави тази бележка.

Разтвори бележката и я остави на масата.

— Струва ми се, че в бележката има някакъв шифър. Погледнете тези думи. Не звучат логично.

Взех листа и прочетох думите, които ми посочи. Намираха се от задната страна, надраскани набързо като списък. Същият вид хартия бе използван от годеницата за прощалното ѝ писмо. Показах го на Тобиас.

— Това е Платон — възкликна той, сочейки бележката. — Всяко е цитат от „Федър“. Платон. Забележителен човек. Малцина знаят, че в един момент е бил роб на тиранин, който не е бил съгласен с възгледите му и с това, че Платон е превърнал брата на тиранина в свой ученик. За щастие, Платон е бил закупен от човек запознат с ученията му, може да се каже, че му е бил почитател, който го

освободил. Дори в древна Гърция е било добре да имаш ревностни почитатели.

Тобиас продължи в същия дух. Той имаше дълбок, успокояващ глас, който обичах да слушам. Огледах бележката, а след това погледнах Айви. Тя сви рамене.

Вратата се отвори и влезе Уилсън с лимонадата и водата на Айви. Забелязах, че Джей Си стоеше отпред с извадено оръжие и оглеждаше младежа с присвити очи.

— Уилсън — казах, взимайки лимонадата си. — Би ли изпратил Одри?

— Разбира се, господарю — отговори иконома.

Някъде дълбоко в себе си знаех, че не е донесъл чаши за Айви и Тобиас, но се престори, че подава нещо на празните столове. Умът ми допълни подробностите, като си представи чашите и как Айви се наклони да вземе своята от мястото, където Уилсън смяташе, че се намира. Тя му се усмихна мило.

Уилсън излезе.

— Е — попита младежа, — ще можете ли...

Замлъкна, когато повдигнах показалеца си. Уилсън не виждаше проекциите ми, но знаеше кои са стаите им. Надяваше се Одри да е в нейната. Тя имаше навика да навестява сестра си в Спрингфийлд.

За щастие няколко минути по-късно тя се появи в стаята. Беше облечена с хавлия.

— Предполагам въпроса е важен — попита, докато сушеше косата си с кърпа.

Вдигнах бележката, а след това и плика с парите. Одри се наклони напред. Тя беше тъмнокоса жена. Появи се при нас преди няколко години, когато работех по един случай с фалшификации.

Тя си мърмори под нос минута-две, след това извади очилата си — изумих се, че носи чифт в хавлията, но Одри си беше такава — и погледна от бележката към плика и обратно. Предполагаше се, че едното е писано от годеницата, а другото — от младежа. Одри кимна.

— Определено е написано от една и съща ръка.

— Материалът не е много — казах аз.

— Кое? — попита момчето.

— В този случай е достатъчно — отговори Одри. — На плика са пълното ти име и адрес. Наклонът на буквите, разстоянието между

думите — всичко си прилича. „Е“-то е много отличително. Ако имаме повече материал, написаното върху плика може да се приеме за автентично, по мое мнение, на около 90%.

— Благодаря — казах аз.

— Бих искала ново куче — каза тя и се отдалечи.

— Няма да си въобразя кутре, Одри. Джей Си ми създава достатъчно проблеми. Не искам и кучешки лай наоколо.

— Стига де — каза тя и се обърна на вратата. — Ще го храня с фалшива храна, ще го поя с фалшива вода и ще се правя, че го водя на разходка. Всичко, което едно фалшиво куче би могло да желае.

— Изчезвай — казах с усмивка. Беше хубаво да имам аспект, който не възразява да е халюцинация.

Младежът ме гледаше объркано.

— Можеш да оставиш преструвките.

— Преструвки ли?

— Да се преструваш на изненадан от това колко съм „странен“. Много аматьорски опит. Ти си завършващ студент, предполагам?

В погледа му се четеше паника.

— Другият път накарай съквартиранта си да напише бележката — казах и му я подхвърлих обратно. — Дявол да го вземе, нямам време за това.

— Можеш да му дадеш интервю — предложи Тобиас.

— След като ме излъга?

— Моля те — изхленчи момчето и се изправи, — приятелката ми...

— Преди малко каза, че ти е годеница. Искаш да се заема със случай, по време на който да ме пращаш за зелен хайвер, докато тайно си водиш бележки за състоянието ми. Целта ти е да си напишеш дисертацията.

Изражението му повехна. Айви стоеше зад него и кимаше презрително.

— Мислиш ли, че си първият, на когото му е хрумнала тази идея?

— Не можеш да виниш човек, че опитва.

— Мога и го правя — сопнах му се аз. — При това често. Уилсън, ще имаме нужда от охраната!

— Не, няма нужда — момчето грабна нещата си. В бързината малък рекордер се изплъзна и изтрака на масата.

Повдигнах вежда, когато той се изчерви, грабна рекордера и излезе от стаята тичешком.

Тобиас се изправи и се доближи до мен с ръце хванати зад гърба.

— Клетият. Вероятно ще трябва да се прибере пеша. В дъжда.

— Вали ли?

— Според Стан скоро ще завали — каза Тобиас. — Замислял ли си се, че може подобни опити да намалееят, ако веднъж дадеш интервю?

— Омръзна ми да бъда споменаван в различни изследвания — казах аз, размахвайки ръка с раздразнение. — Омръзна ми да ме изучават. Омръзна ми да бъда специален.

— Какво? — попита Айви с изумление. — Предпочиташ обикновена работа на бюро и да се откажеш от просторното имение?

— Не казвам, че няма плюсове — казах, когато Уилсън влезе и се обърна, за да гледа как младежа излита през входната врата. — Би ли се уверил, че наистина си е тръгнал, Уилсън?

— Разбира се, господарю — той ми подаде поднос, на който беше днешната поща и излезе.

Прегледах пощата. Уилсън вече беше отделил сметките и рекламите. Така оставаха само писмо от психиатъра ми, което игнорирах, и невъзвратен, голям плик. Смръщих се, отворих го и извадих съдържанието му.

В плика имаше само едно. Черно-бяла снимка с размер 5 на 10 сантиметра. Повдигнах вежда озадачено. На нея имаше скалист бряг с дърво, надвиснало над океана.

— На заден план няма нищо — казах на Тобиас и Айви, които надничаха над рамото ми. — А и в плика няма нищо друго.

— Изпратил го е още някой кандидат за интервю — предположи Айви. — Справил се е по-добре от хлапето.

— Не изглежда да има нищо специално — Джей Си си проправяше път зад Айви, която го плесна по рамото. — Скали и дърво. Скука.

— Не знам... — казах аз. — Трябва да има все нещо. Тобиас?

Тобиас взе снимката. Поне това видях аз. Най-вероятно снимката все още се намираще в моята ръка, но не я усещах там сега, когато

приемах, че я държи Тобиас. Странно е как умът може да променя възприятията.

Тобиас изучава снимката един дълъг момент. Джей Си започна да спуска и вдига предпазителя на пистолета си.

— Нали все говориш за сигурността при използването на оръжие? — изсъска му Айви.

— Умея да го използвам — отвърна й той. — Дулото не е насочено към никого. Освен това имам железен контрол над всеки мускул в тялото си. Мога да...

— Млъкнете и двамата — каза Тобиас. Той погледна снимката по-отблизо. — Господи...

— Не използвай името господне напразно — каза Айви.

Джей Си изсумтя.

— Стивън — каза Тобиас. — Компютър.

Седнах пред компютъра във всекидневната. Тобиас се наведе над рамото ми.

— Потърси Самотен кипарис.

Направих го и извадих раздела със снимките. Появиха се няколко десетки снимки на същите скали, но на всяка от тях дървото беше много по-голямо. Дървото на снимките изглежда беше достигнало пълния си размер, дори изглеждаше древно.

— Страхотно — обади се отново Джей Си. — Пак дърво. Пак скали. И пак скука.

— Това е Самотния кипарис, Джей Си. Прочут е и се смята, че е на поне 250 години.

— Е, и? — попита Айви.

Държах снимката, която бях получил.

— Тук трябва да е... На колко? Около десет години?

— Вероятно още по-малко — отвърна ми Тобиас.

— Значи, ако тази снимка е истинска — казах аз, — трябва да е направена в средата на 18-и век, десетилетия преди фотоапарата да бъде изобретен.

2.

— Ясно е, че е фалшива — изказа мнението си Айви. — Не разбирам защо и двамата сте се замислили толкова.

Двамата с Тобиас крачехме из коридора на имението. Бяха изминали два дни, а още не можех да изкарам снимката от ума си. Носех я в джоба си.

— Най-логично е да е фалшификат, Стивън.

— Според Армандо е истинска — отвърнах аз.

— Армандо е пълна откачалка — каза Айви. — Днес носеше сив костюм.

— Така е — казах и отново бръкнах в джоба си.

Не би било трудно да се фалшифицира снимка. Как го правят в наши дни? На практика всеки софтуерен редактор на снимки може да създаде реалистични фалшификати.

Армандо я бе прекарал през разни модерни програми, за да провери нивата и разни други неща, които звучаха прекалено технически за мен, но признаваше, че това не означава нищо. Някой талантлив човек би могъл да заблуди тестовете.

Защо тогава мислех толкова за снимката?

— Това ми изглежда сякаш някой се опитва да докаже нещо. Има много дървета по-стари от Самотния кипарис, но малко са на толкова отличителни места. Целта на тази снимка е да бъде призната за невъзможна, поне от хората, познаващи историята.

— Значи е още по-вероятно да е фалшива, не мислите ли? — попита Айви.

— Може би.

Тръгнах в обратната посока, а аспектите ми замлъкнаха. Най-накрая чух как долу се затръшна врата. Побързах да сляза.

— Господарю — Уилсън изкачваше стълбите.

— Уилсън, пристигна ли пощата?

Той спря. В ръцете си носеше подноса. Меган, една от чистачките — реална, разбира се — мина забързано покрай нас с лице

сведено към пода.

— Скоро ще напусне — Айви кимна с глава към нея. — Трябва да опиташ да се държиш по-малко странно.

— Ще ми е трудно, докато сте наоколо — отговорих ѝ аз, докато преглеждах пощата. — Ето! Още един плик, подобен на първия.

Разкъсах го нетърпеливо и извадих още една снимка.

Тази беше по-неясна. На нея имаше мъж, стоящ над леген за измиване с кърпа на врата. Всичко около него изглеждаше старомодно. И тази снимка беше черно-бяла.

Подадох я на Тобиас. Той я взе и започна да я проучва внимателно.

— Е? — попита Айви.

— Струва ми се познат — казах аз. — Имам чувството, че трябва да знам кой е.

— Джордж Вашингтон — отвърна Тобиас. — Изглежда се бръсне рано сутринта. Изненадан съм, че го прави сам.

— Той е бил войник — казах и взех снимката обратно. — Вероятно е бил свикнал да върши всичко сам.

Прокарах пръсти по снимката. Първите дагеротипи — ранните фотографии — са били направени след 1830 година. Преди това никой не е могъл да създаде подобен постоянен образ.

— Съвсем ясно е, че тази е фалшификат — каза Айви. — Снимка на Джордж Вашингтон? Да не трябва да приемем, че някой се е върнал назад във времето и единственото, което се е сетил да стори, е да снима Джордж Вашингтон в банята? Игрят си с нас, Стийв.

— Може би — признах аз.

— Изключително много прилича на него — каза Тобиас.

— Само дето нямаме негови снимки — заяде се Айви. — Няма как да го докажем. Нужно е само някой да наеме актьор, който прилича на Вашингтон и ето ви снимка. Дори не трябва да я обработват.

— Да видим какво мисли Армандо — предложих и обърнах снимката. На гърба ѝ имаше телефонен номер. — Но първо някой да извика Одри.

3.

— Можете да доближите Негово височество — каза Армандо. Той стоеше до триъгълния си прозорец. Живееше в една от най-високите части на къщата — място, което сам бе избрал.

— Може ли да го гръмна? — попита Джей Си тихо. — На някое не толкова важно място. Може би в крака.

— Негово височество чу това — каза Армандо с мек испански акцент и погледна незаинтересовано в наша посока. — Стивън Лийдс, изпълни ли обещанието, което ми даде? Трябва да бъда върнат на трона.

— Работа по въпроса, Армандо — казах аз и му подадох снимката. — Получихме още една.

Армандо въздъхна и взе снимката. Той беше слаб мъж с черна коса, която носеше зализана назад.

— Армандо ще прояви милост и ще разгледа молбата ти.

— Знаеш ли, Стийв — каза Айви, — ако ще създаваш халюцинации, гледай да не са толкова дразнещи.

— Замълчи, жено. Ти обмисли ли желанието на Негово височество?

— Няма да се омъжа за теб.

— Ще бъдеш кралица.

— Ти нямаш трон. А и последния път, когато проверих, Мексико имаше президент, а не император.

— Наркобароните заплашват народа ми — Армандо продължаваше да оглежда снимката. — Хората гладуват и са принудени да се подчиняват на чуждестранните сили. Това е позорно. А снимката е автентична.

Той ми я подаде.

— Това ли е всичко? — попитах. — Не трябва ли да я провериш с компютър?

— Не съм ли експерт във фотографията? Не дойде ли да молиш за мнението ми? Казах каквото имах. Снимката е истинска. Но самият

фотограф е некадърен. Не знае как да твори. Тези снимки ме обиждат с простотата си.

Армандо ни обърна гръб и отново се загледа през прозореца.

— Сега може ли да го гръмна? — попита Джей Си.

— Изкушавам се да ти позволя.

Обърнах снимката. Одри беше огледала почерка, но не успя да го свърже с някой от професорите, психолозите или останалите, които са ни писали с желанието да ме изучават.

Свих рамене и взех телефона. Номерът беше местен. Чу се един сигнал, преди от другата страна да вдигнат.

— Ало? — казах аз.

— Може ли да ви посетя, господин Лийдс? — беше женски глас с лек южняшки акцент.

— Коя сте вие?

— Тази, която ви изпраца загадките.

— За това се сетих и сам.

— Може ли да ви посетя?

— Ами... предполагам. Къде се намирате?

— Пред вратата ви — телефонът замлъкна. Няколко секунди покъсно се позвъни на вратата.

Погледнах останалите. Джей Си си проправи път до прозореца с извадено оръжие и надникна към алеята. Армандо го изгледа сърдито.

Двамата с Айви излязохме от стаята и се отправихме към стълбището.

— Въоръжен ли си? — попита Джей Си, когато ни настигна.

— Нормалните хора не ходят из дома си въоръжени, Джей Си.

— Правят го, ако искат да живеят. Върви да вземеш пистолета си.

Поколебах се, а след това въздъхнах.

— Пусни я, Уилсън — извиках, но самият аз се отправих към моите стаи — най-просторните в къщата — и извадих пистолета си от чекмеджето. Сложих кобура под мишницата си и облякох яке. Чувствам се добре, когато съм въоръжен, но всъщност съм ужасен стрелец.

Докато тръгна надолу по стълбището, Уилсън вече беше отворил вратата. Около 30-годишна тъмнокожа жена стоеше на прага. Беше

облечена с черно сако и бизнес костюм. Тя свали слънчевите си очила и ми кимна.

— Във всекидневната, Уилсън — казах, когато слязох.

Той я въведе, а аз ги последвах, след като оставих Джей Си и Айви да минат. Тобиас вече беше в стаята и четеше историческа книга.

— Лимонада? — попита Уилсън.

— Не, благодаря — казах аз и затворих вратата, оставяйки Уилсън отвън.

Жената обиколи стаята.

— Хубаво място — каза. — За всичко това ли плащате с парите на хората потърсили помощ от вас?

— Повечето идват от правителството.

— Говори се, че не работите за тях.

— Преди го правех. Както и да е, повечето пари идват от бюджета на професори, които искат да ме изучават. Започнах да им искам големи суми като предполагах, че това ще ги спре.

— Но не стана?

— Нищо не помага — казах с кисела гримаса. — Седнете.

— Ще остана права — отвърна ми тя, докато оглеждаше картината на Ван Гог. — Между другото, казвам се Моника.

— Моника — казах и извадих снимките, — струва ми се забележително, че очаквате да повярвам на абсурдната ви история.

— Още не съм разказала историята.

— Но ще го направите — контрирах я и хвърлих снимките на масата. — История за пътуващ във времето фотограф, който не умее да използва светкавица.

— Вие сте гений, господин Лийдс — каза тя, без да се обръща. — Според някои материали, които четох, вие сте може би най-умния човек на планетата. Ако в снимките се забелязваше нещо нередно, или дори да не беше толкова очевидно, щяхте да ги отхвърлите. И със сигурност нямаше да ми се обадите.

— Грешат.

— Кои „те“?

— Хората, които казват, че съм гений — седнах на стола до този, на който седеше Тобиас. — Не съм гений, а напълно нормален човек.

— Трудно ми е да повярвам това.

— Вярвайте в каквото искате, но не съм гений. Гениалните са халюцинациите ми.

— Благодаря — каза Джей Си.

— Поне някои от халюцинациите ми — поправих се.

— Смятате, че нещата, които виждате не са истински? — попита Моника и ме погледна.

— Да.

— Но все пак им говорите.

— Не искам да нараня чувствата им. Пък и могат да бъдат много полезни.

— Благодаря — каза отново Джей Си.

— Някой от тях могат да бъдат полезни. Но както и да е, те са причината да сте тук. Искате умовете им. Кажете ми историята си или престанете да губите времето ми.

Тя се усмихна и най-сетне седна.

— Не е каквото си мислите. Няма машина на времето.

— О?

— Не звучите изненадан.

— Пътуването назад във времето е крайно невероятно. Дори да се е случило, няма как да знам за него, защото ще е създадено друго разклонение на реалността, в което не участвам аз.

— Освен ако сега не сме в това разклонение.

— В такъв случай пътуването във времето пак не ме касае, защото ако и тук някой го осъществи, пак ще създаде разклонение и отново аз няма да съм част от него.

— Това е едната теория, но тя е без значение. Както казах, няма машина на времето. Поне не в обичайния смисъл.

— Значи снимките са фалшиви? — попитах. — Започвате да ме отегчавате много бързо, Моника.

Тя постави още няколко снимки на масата.

— Шекспир — започна да изброява Тобиас, докато му ги подавах една по една. — Родоския колос. Много умно.

— Елвис? — попитах аз.

— Явно секунди, преди да умре — каза Тобиас, сочейки снимката, на която звездата седеше в банята с клюмнала глава.

Джей Си изсумтя.

— Сякаш на света няма хора, които да приличат на него.

— Направени са с апарат — Моника се наклони напред, — който снима миналото.

Тя направи пауза за по-драматично усещане. Джей Си се прозя.

— Проблемът на снимките е, че няма как да бъдат проверени. Заснети са неща, които нямат друг визуален запис, който да докаже истинността им, затова е невъзможно да бъдат уловени дребни неточности.

— Виждала съм как работи устройството. Действието му бе доказано в контролирана среда. Стояхме в празна стая, подготвена за целта. Писахме върху карти и ги държахме, така че да се виждат. След това ги изгорихме. Изобретателят на устройството влезе в стаята и направи снимки. На снимките излязохме ние — как държим нарисованите карти.

— Чудесно — казах. — За жалост няма никаква причина да вярвам на думите ви.

— Можете сам да тествате устройството. Да го използвате, за да отговорите на който искате исторически въпрос.

— Можем — намеси се Айви, — ако не беше откраднато.

— Мога да го направя — повторих, доверявайки се на думите на Айви. Тя имаше отлични инстинкти при разпитите и понякога ми подсказваше. — Но устройството е било откраднато, нали?

Моника се облегна на стола и се намръщи.

— Не беше трудно да позная, Стийв — обади се отново Айви. — Не би дошла тук, ако всичко беше наред. Ако ли не, щеше да носи апарата, за да се фука, стига да иска да ни докаже нещо. Мога да приема, че е скрит на сигурно в някоя лаборатория, защото е прекалено ценен. Но тогава щеше да ни покани на своя територия, а нямаше да идва дотук. Отчаяна е, въпреки спокойното си държание. Виждаш ли как потропва по облегалките на стола? Също така обърни внимание как в началото на разговора държеше да остане права, за да се покаже силна. Седна едва, когато се почувства неловко от спокойствието ти.

Тобиас кимна.

— Никога не прави прав нещо, което можеш да сториш седнал, нито прави седнал това, което можеш да направиш прав. Китайска поговорка, обикновено приписвана на Конфуций. Но разбира се, няма запазени първични текстове на Конфуций, така че всичко, което му приписваме са по-скоро догадки. Иронично, но едно от малкото неща,

които знаем със сигурност, че е казал той, е Златното правило, което често погрешно бива смятано за цитат на Исус от Назарет, който е казал същата идея, но по различен начин...

Оставих го да говори. Дълбокият му глас минаваше през мен като вълна. Думите му не бяха важни.

— Да — най-сетне проговори Моника. — Устройството беше откраднато. Това е причината да съм тук.

— Ето какъв е проблемът — казах. — Единственият начин да се уверя, че снимките са автентични, е да разполагам с устройството. Но няма как да го получа, без да свърша работата, която искате от мен. Накратко — лесно мога да стигна до края на всичко и да разбера, че ме водите за зелен хайвер.

Тя постави още една снимка на масата. Жена със слънчеви очила и тренчкот, стояща на железопътна гара. Снимката беше направена отстрани, докато тя четеше разписанието на монитора над главата си.

Сандра.

Джей Си възкликна изненадано.

— Откъде имате това? — скочих от стола.

— Казах ви...

— Стига игрички! — ударих силно по масата. — Къде е тя? Какво знаете?

Моника се отдръпна с разширени очи. Хората не знаят как да се оправят с шизофреник. Четат истории и гледат филми. Боят се от нас, макар вероятността да извършим някоя жестокост е същата, както да я извърши който и да е нормален човек.

Разбира се, някои хора, които са ме изучавали твърдят, че не съм шизофреник. Половината смятат, че си измислям всичко, а другата половина — че състоянието ми е нещо различно и ново. Но каквото и да ми е, както и да работи мозъка ми, само един човек е успявал да стигне до мен. Това беше жената от снимката, която Моника постави на масата.

Сандра. В определен смисъл тя започна всичко това.

— Не беше трудно да бъде направена снимката — каза Моника. — Навремето, когато още говорехте пред хората, често я споменавахте. Явно сте се надявал някой да прочете интервюто и да ви донесе информация за нея. Може би ви се е искало тя да прочете каквото сте имал да кажете и да се върне при вас.

Насилих се да седна обратно.

— Знаел сте, че е отишла на гарата — продължи Моника. — Знаел сте и кога се е случило. Но не знаете на кой влак се е качила. Започнахме да правим снимки, докато я открихме.

— На гарата трябва да е имало поне дузина русокоси жени с подобен външен вид.

Никой не знаеше истински коя е тя. Дори и аз.

Моника извади един куп снимки, поне двадесет. На всяка имаше жена.

— Решихме, че тази, която носи слънчеви очила на закрито трябва да е търсената. Но направихме снимки на всички жени на подходящата възраст, които са били на гарата през онзи ден. За всеки случай.

Айви постави ръка на рамото ми.

— Спокойно, Стивън — каза Тобиас. — Спокойният кормчия води кораба дори в буря.

Вдишах дълбоко.

— Може ли да я гръмна? — попита Джей Си.

Айви извъртя очи.

— Припомни ми защо го държим тук.

— Защото съм красавец — отговори й Джей Си.

— Слушай — продължи Айви към мен. — Моника пренебрегна своята история. Твърди, че е дошла при теб само, защото устройството е било откраднато. Как е могла да направи снимки на Сандра без апарата?

Кимнах и прочистих ума си, макар и трудно, и отправих обвиненията към Моника. Тя се усмихна лукаво.

— Смятахме да ви използваме за друг проект. Смятахме, че ще е полезно да разполагаме с тези снимки.

— Дявол да го вземе — Айви се взираше в лицето й. — Мисля, че този път може би казва истината.

Гледах снимката. Сандра. Бяха изминали почти десет години. Все още ме болеше от мисълта как ме беше оставила. Изостави ме, след като ми показа как да използвам умствените си способности. Прокарах пръсти по снимката.

— Трябва да го направим — каза Джей Си. — Трябва да се заемем със случая, кльощав.

- Ако има някакъв шанс... — добави Тобиас и кимна.
- Апаратът трябва да е бил откраднат от някой вътрешен човек — предположи Айви. — В подобни случаи често е така.
- Взел я е някой от вашите хора, нали? — попитах.
- Да — отвърна Моника. — Но нямаме представа къде е отишъл. През последните четири дни похарчихме десетки хиляди долари, за да го проследим. Непрестанно предлагам да се обърнем към вас. Но други части от компанията бяха против да включим човек, когото смятат за опасен.
- Ще се заема.
- Отлично. Да ви откарам ли в лабораториите ни?
- Не. Заведете ме в дома на крадеца.

4.

— Г-н Балубал Разон — прочете Тобиас от документите, докато изкачвахме стълбите. Прегледах документите по пътя насам, но умът ми беше зает с други мисли, за да им обърна подобаващо внимание. — Има филипински произход, но самият той е второ поколение американски гражданин. Завършил е физика в университета в Мейн. Няма отличия. Живее сам.

Стигнахме седмият етаж. Моника се задъхваше. Тя продължаваше да върви прекалено близо до Джей Си, което не му се нравеше.

— Трябва да добавя — обади се отново Тобиас, отпускаяки документите, — Стан ме информира, че дъждът ще престане, преди да достигне до нас. Оттук насетне ни очаква слънчево време.

— Слава Богу — казах, докато се обръщах към вратата, пред която стояха двама мъже с черни костюми. Кимнах към тях и попитах Моника: — Ваши ли са?

— Да — отвърна ми тя. През целия път насам говореше по телефона с началниците си.

Моника извади ключ и го завъртя в ключалката. Стаята беше истинска кочина. На перваза бяха наредени кутии от китайска храна, сякаш се очакваше от тях да покълнат растения. Навсякъде имаше купчини книги, а по стените бяха окачени снимки. Не бяха от историческите, а най-обикновени. Наложих се да се въртим, за да заобиколим купчините с книги. Стаята беше тясна за четирима ни.

— Ако искаш изчакай отвън, Моника — предложих аз. — Тук е малко тясно.

— Тясно ли? — попита тя, мръщейки се.

— Продължаваш да минаваш през Джей Си, а това го притеснява. Мрази да му напомнят, че е халюцинация.

— Не съм халюцинация — сопна се Джей Си. — Имам съвършена екипировка за незабелязано промъкване.

Моника ме огледа за момент, след което излезе и застана между двамата пазачи, с ръце на кръста, без да откъсва поглед от нас.

— Добре, хора, да действаме.

— Хубави ключалки — каза Джей Си, опипвайки едната верига на вратата. — Дебело дърво, тристранно заключване. И ако не греша...

Той посочи това, което приличаше на пощенска кутия на стената до вратата. Отворих го. Вътре имаше пистолет.

— „Ругер“, преработен за по-голям калибър — каза Джей Си със сумтене. Отворих барабана и извадих един от куршумите. Джей Си продължи. — Това е оръжие за човек, който знае какво прави.

— Но го е оставил — намеси се Айви. — Дали е бързал прекалено много?

— Не — каза Джей Си. — Този пистолет стои до вратата. Имал е и друго оръжие.

— Оръжие, което да стои до вратата? Наистина ли имате този навик?

— Трябва да разполагаш с нещо мощно, което може да пробие дървото, ако някой опита да влезе. Но при много изстрели с това, отката ще умори ръката ти. За лично ползване би носил по-малокалибрен пистолет.

Джей Си огледа пистолета.

— С този никога не е стреляно. Има вероятност някой да му го е дал. Може да е посетил приятел и да го е питал как би могъл да се защити. Истинският войник опознава оръжието си като го използва най-редовно. Някое оръжие не стреля право напред. Всяко има своите особености.

— Той е учен — каза Тобиас, който бе приклепнал сред книгите. — Историк.

— Изглеждаш изненадан — казах аз. — Завършил е докторантура. Очаква се да е умен.

— Завършил е теоретична физика, Стивън, а това тук са исторически и теологични книги. Сериозни четива. Трудно е да се занимаваш сериозно с повече от един предмет. Нищо чудно, че живее усамотено.

— Броеници — каза Айви, вдигна една от купчина книги и я огледа. — Изглежда е била държана често. Отвори някоя от тези книги.

Вдигнах една от книгите на пода.

— Не, тази. „Делюзията Бог“.

— Ричард Докинс — казах, след като я огледах.

— Прочут атеист — Айви надничаше над рамото ми. — Пълна е с контрааргументи.

— Вярващ католик сред море от светски учени — каза Тобиас. — Да, много от тези книги засягат религиозната тематика. Тома Аквински, Даниъл У. Харди, Франсис Шефър, Пиетро Алагона...

— Има работен бадж — обади се Айви и кимна към нещо, висящо на стената. С големи букви пишеше „ЛАБОРАТОРИИ АЗАРИ“. Компанията на Моника.

— Извикай Моника и повтаряй това, което ти казвам.

— Моника!

— Вече може ли да вляза?

— Зависи — отговорих, повтаряйки думите, които ми нашепваше Айви. — Ще ми кажеш ли истината?

— За кое?

— За това, че Разон сам е изобретил апарата и е включил „Азари“, след като е имал работещ прототип.

Моника ме погледна преценяващо.

— Баджът е прекалено нов. Не е захабен и издраскан от използване или от това, че е стоял в джоба му. Снимката не може да е на повече от два месеца, съдейки по брадата от снимката на баджа, която липсва на тази от Върмон. Да не говорим, че това не е жилище на човек с добре платена работа. С неработещ асансьор? В североизточната част на града? Не само, че кварталът е лош, но и е далеч от офисите ви. Той не е откраднал устройството. Изкушавам се да предположа, че вие сте опитали да го откраднете от него. Затова ли е избягал?

— Не дойде при нас с прототип — каза Моника. — Поне не с работещ прототип. Имаше една снимка, онази с Вашингтон, и много обещания. Бяха му нужни средства, за да направи стабилно работещ апарат. Явно онзи, който беше направил е работил няколко дни, след което е престанал. Финансирахме го осемнадесет месеца, с ограничен достъп до лабораториите ни. Дадохме му официален бадж едва, когато накара проклетия апарат да работи. И наистина открадна от нас. Договорът, който подписа изискваше всичкото оборудване да стои в нашите лаборатории. Използва ни като източник на средства, след

което изтри всички данни и унищожи прототипите, за да избяга с единствения работещ.

— Истина ли е това? — попитах Айви.

— Не мога да определя. Съжалявам. Ако можех да чуя сърдечния ѝ ритъм. Може би, ако сложиш ухо на гърдите ѝ...

— Сигурен съм, че идеята ще ѝ хареса.

— На мен ми допада — каза Джей Си.

— Стига — каза Айви. — Ще го направиш само за да надникнеш под самото ѝ, за да видиш какво оръжие носи.

— „Берета“ М9 — обади се Джей Си. — Вече надникнах.

Айви ме погледна намръщено.

— Какво? — попитах я. — Той го каза.

— Кльоцав, М9 е ефективен пистолет. От поведението ѝ съдя, че умее да го използва. Пъшкането ѝ докато изкачвахме стъпалата беше преструвка. В много по-добра форма е от мен. Опитва да се представи за чиновничка в лабораторията, но очевидно отговаря за сигурността.

— Благодаря — казах му.

— Ти си много странен човек — обърна се към мен Моника.

Съсредоточих се върху нея. Тя беше чула само моята част от диалога, разбира се.

— Мислех, че си чела интервютата ми.

— Да, но те не те описват добре. Смятах, че превключваш от личност на личност.

— Това е раздвоение на личността. Съвсем различно нещо.

— Отлично — похвали ме Айви. Тя ме бе обучила за психологическите разстройства.

— Въпреки това — продължи Моника. — Предполагам, че съм изненадана от това, което представляваш в действителност.

— А именно? — попитах аз.

— Посредник — изглеждаше разтревожена. — Както и да е, въпросът остава същият. Къде е Разон?

— Зависи. Трябва ли някое точно определено място, за да използва устройството? Тоест, трябва ли да отиде до Върмон, за да направи снимката или може да настрои апарата да снима там?

— Трябва да отиде на мястото. Камерата вижда назад във времето на мястото, на което се намираш.

В това имаше някои проблеми, но засега ги оставих настрана. Къде би отишъл Разон? Погледнах Джей Си. Той сви рамене.

— Погледна първо към него — каза Айви обидено.

Погледнах към нея и тя се изчерви.

— И аз нямам идеи.

Джей Си се изхили. Тобиас се изправи, бавно и тромаво, подобно на далечен облак, плъзгащ се по небето.

— Йерусалим — каза. — Заминал е за Йерусалим.

Всички го погледнахме. Поне всички, които можеха да го видят.

— Къде другаде би отишъл вярващ човек, Стивън? След години спорове с колегите си? След като години е бил смятан за глупак заради вярванията си? Това е причината да разработи устройството. Отишъл е да отговори на един въпрос. Заради нас и заради себе си. Въпрос, който чака отговор от две хиляди години.

— Отишъл е да заснеме Иисус от Назарет, наричан Христос от последователите си, след възкресението му.

5.

Поисках пет места първа класа. Това не допадна много на началниците на Моника, някои от които не одобряваха участието ми. Запознах се с един от тях, г-н Девънпорт. Той миришеше на тютюн за лула, а Айви изкритикува липсата му на вкус в избора на обувки. Предпочетох така, вместо да го питам дали може да използваме служебния им самолет.

И така, сега пътувахме в първа класа. Аз разглеждах дебела книга на табличката пред мен, а Джей Си се хвалеше на Тобиас за оръжията, които бил успял да вкара на борда. Айви седеше до прозореца, а седалката до нея беше празна. Моника седеше до мен и се взираше в празната седалка.

— Значи, Айви седи до прозореца?

— Да — казах и прелистих още една страница.

— А Тобиас и моряка са зад нас?

— Джей Си е тюлен. Би те застрелял заради тази грешка.

— А другата седалка?

— Празна е.

Тя зачака обяснение, но аз не ѝ го дадох.

— Какво ще правите с устройството? — попитах. — Ако приемем, че то съществува, а още не съм убеден в това.

— То има стотици приложения. В полицията, шпионажа, акуратното установяване на исторически факти, наблюдаване на развитието на Земята с научна цел...

— Унищожаване на древни религии.

Тя повдигна вежди.

— Вие вярващ човек ли сте, г-н Лийдс?

— Част от мен е вярваща — това си беше чистата истина.

— Нека предположим, че християнството е измама. Или, да речем, движение започнато от добронамерени хора, което се е разраснало повече от очакваното. Няма ли да е добре да можем да покажем това на света?

— Това не е спор, в който съм готов да навляза. Нужен ви е Тобиас. Той е философ. Но ми се струва, че сега спи.

— Всъщност, Стивън, съм силно заинтригуван от разговора ви. Между другото, Стан следи пътя ни. Каза, че може би ни очаква турбуленция.

— В момента гледаш нещо — каза Моника.

— Гледам Тобиас. Той иска да продължи разговора.

— Може ли да говоря с него?

— Предполагам, можете чрез мен. Но ви предупреждавам, не обръщайте внимание на нищо, което казва за Стан.

— Кой е Стан?

— Астронавт, когото Тобиас чува и за когото се предполага, че обикаля Земята в сателит. Като цяло е безобиден. Дава ни прогнози за времето и такива работи.

— Разбирам — каза тя. — Стан още някой от специалните ви приятели ли е?

— Не. Той не е истински.

— Мислех, че никой от тях не съществува?

— Така е. Те са мои халюцинации. Но Стан е специален. Само Тобиас може да го чуе. Тобиас е шизофреник.

Тя примигна изненадано.

— Твоята халюцинация...

— Да?

— Халюцинацията ти си има халюцинации?

— Да.

Тя се облегна назад с разтревожено изражение.

— Всички имат своите проблеми — казах. — Айви има трипофобия^[1], макар че като цяло се владее. Само не я приближавай с кошер на оси. Армандо е мегаломан. Адолайн има обесивно-компулсивно разстройство.

— Ако обичаш, Стивън — прекъсна ме Тобиас, — кажи й, че смятам Разон за много смел човек.

Повторих думите му.

— Защо? — попита Моника.

— Много е трудно за човек да бъде едновременно учен и вярващ. Науката приема само истината, която може да бъде доказана. А вярата определя, че истината е ядрото, което няма как да бъде доказано. Разон

е смел заради това, което прави. Въпреки откритието му, едно от двете неща, на които държи, ще бъде отхвърлено.

— Може би е фанатик — отвърна Моника, — който сляпо търси потвърждение, че през цялото време е бил прав.

— Възможно е, но истинският фанатик не търси потвърждение. Потвърждението идва от Господ. Не, виждам нещо друго тук. Човек, който иска да обедини науката и вярата. И може би първият човек в човешката история, който е открил начин да приложи науката към истините на религията. Смятам това за благородно.

Тобиас се облегна назад. Прелистих последните страници на книгата, а Моника мълчеше замислено. Приключих с книгата и я прибрах в джоба на седалката пред мен. Някой дръпна завесата и влезе от икономичната класа в първа класа.

— Здравейте — дочух дружелюбен женски глас откъм пътеката. — Забелязах, че има доста свободни места и реших да проверя дали няма да позволите да седна тук.

Новодошлата беше приятна жена в края на 20-те. Имаше тъмна по индийски кожа и тъмnochервена точка на челото. Дрехите ѝ бяха от преплетени червен и жълт цвят, а по рамото ѝ се спускаше индийско подобие на шал. Не помня как се наричаше то.

— Какво става? — попита Джей Си. — Ей, Ахмед, нали не мислиш да взривиш самолета?

— Казвам се Калиани — отвърна жената, — и със сигурност не възнамерявам да взривявам нищо.

— Жалко — каза Джей Си, облегна се назад и затвори очи — или поне се престори, защото с едното око тайно наблюдаваше Калиани.

— Защо изобщо го търпим — попита Айви, докато се протягаше след дрямката си.

— Не спираш да кимаш — намеси се Моника. — Имам чувството, че пропускам целия разговор.

— Така е — казах. — Моника, запознай се с Калиани. Тя е нов аспект, заради който ни беше нужно празното място.

Калиани подаде ръка към Моника с голяма усмивка на лицето си.

— Тя не може да те види — казах ѝ.

— Вярно — Калиани вдигна ръце пред лицето си. — Ужасно съжалявам, г-н Стийв. Всичко това е ново за мен.

— Всичко е наред. Моника, Калиани ще бъде наш преводач в Израел.

— Аз съм лингвист — Калиани се поклони.

— Преводач... — Моника погледна книгата, която бях прибрал — речник на иврит. — Току-що си научил иврит?

— Не. Гледах страниците достатъчно, за да призова аспект, който владее езика. Мен изобщо не ме бива с езиците — прозях се и се зачудих дали има време да науча Калиани и на арабски.

— Докажи го — поиска Моника.

Повдигнах вежда.

— Моля те, трябва да видя.

Обърнах се към Калиани:

— Как се казва: „Бих искал да практикувам да говоря на иврит. Би ли ми говорила на своя език?“

— „Бих искал да практикувам да говоря на иврит“ е доста неудобно за произнасяне. Може би е по-добре: „Бих искал да подобря знанията си по иврит“.

— Става.

— Ani rotzeh leshapher et ha'ivrit sheli — произнесе Калиани.

— Дявол да го вземе, това ще ми изкълчи езика.

— Какъв език! — обади се Айви.

— Не е толкова трудно, г-н Стийв. Опитайте. Ani rotzeh leshapher et ha'ivrit sheli.

— Any rote zeele shaper har... er hav... — казах.

— Господи, това беше... ужасно. Може би трябва да повтаряте дума по дума.

— Звучи добре — махнах на една стюардеса. Същата, която бе казала инструкциите на иврит. Тя ни се усмихна.

— Кажете?

— Ами... — запънах се.

— Ani — произнесе Калиани търпеливо.

— Ani — повторих.

— Rotzeh.

— Rotzeh...

Беше нужно известно време, но стюардесата ме разбра. Дори похвали познанията ми по езика. За щастие да преведа нейните думи

на английски беше много по-лесно — Калиани ми превеждаше в движение.

— Акцентът ви е ужасен, г-н Стийв — каза Калиани, когато стюардесата се отдалечи. — Срам ме е.

— Ще поработим върху това. Благодаря ти.

Калиани се усмихна и ме прегърна. След това се опита да прегърне Моника, която не забеляза. Накрая индийката седна до Айви и двете започнаха да си говорят по женски. Отдъхнах си. Животът ми винаги е по-лесен, когато халюцинациите ми се разбират.

— Ти вече си знаел иврит — обвини ме Моника. — Знаел си го преди да се качиш на самолета, а през последните няколко часа само си го опреснил.

— Щом искаш, вярвай в това.

— Не е възможно — продължи да настоява тя. — Човек не може да научи нов език за часове.

Не си направих труда да я поправам, че не съм го научил. Ако го знаех, акцентът ми нямаше да е толкова ужасен, та да се налага Калиани да ми диктува дума по дума.

— Намираме се на самолет и издирваме апарат, който прави снимки на миналото. Защо ти е трудно да повярваш, че току-що съм научил иврит?

— Добре, да се престорим, че е така. Но щом си способен да учиш толкова бързо, защо досега не си изучил всички езици и предмети?

— В къщата ми няма достатъчно стаи за целта. Истината, Моника е, че не искам нищо от това. С радост бих го загърбил, за да водя по-прост живот. Понякога мисля, че повечето от тях ще ме накарат да полудея.

— Значи... не сте луд?

— Мили Боже, не — погледнах я. — Не вярваш в това.

— Виждате хора, които не съществуват, г-н Лийдс. Трудно е човек да приеме този факт.

— Въпреки това водя хубав живот. Кажете, защо смятате мен за луд, а човек, който не може да се задържи на работа, изневерява на жена си и не успява да си сдържи нервите — за нормален?

— Е, може би не съвсем...

— Повечето от „нормалните“ хора не могат да се контролират. Психичното им състояние — стреса и ядовете — им пречи да бъдат щастливи. Според мен, в сравнение с тях, аз съм изключително стабилен. Макар да признавам, че ми се иска да ме оставят на мира. Не искам да бъда специален за никого.

— От това се появява всичко това, нали? — попита Моника. — Халюцинациите?

— Сега за психолог ли се имате? Да не сте прочела книга по въпроса, докато летим? Къде е новият ви аспект, за да ѝ стисна ръката?

Моника не захапа.

— Създавате тези заблуди, за да прехвърлите проблемите си към тях. Умът ви, който смятате за бreme. Вашата отговорност — те трябва да ви влачат и принуждават да помагате на хората. Това, г-н Лийдс, ви позволява да се преструвате на нормален. Но всъщност, точно тук се крие истинската заблуда.

Изведнъж ми се прииска полетът да приключи по-бързо.

— Никога не съм чувал тази теория — обади се Тобиас изотзад. — Може би тя разбира нещо, Стивън. Трябва да го каже на Айви...

— Не — отрязах го. — Достатъчно задълба в ума ми.

Обърнах се. В очите на Моника видях погледа, който има всеки „нормален“ човек, когато си има работа с мен. Погледът на човек, на когото се налага да носи нестабилна шашка динамит с готварски ръкавици. Този поглед наранява повече от самата болест.

— Кажи ми нещо — смених темата аз. — Как така оставихте Разон да се измъкне?

— Не, че не бяхме взели всички възможни мерки — започна Моника сухо. — Устройството беше прибрано на сигурно място, но все пак нямаше как да го държим далеч от ръцете на човека, на когото сме платили, за да го създаде.

— Има нещо повече. Не се обиждай, но ти си от кофти корпоративния тип хора. Айви и Джей Си разбраха отдавна, че не си инженер. Или си някакво дребно началство в компанията, което се занимава с неприятните задачи, или отговаряш за сигурността и задачата ти пак е същата.

— От кое точно не трябваше да се обиждам? — попита тя хладно.

— Как така Разон е имал достъп до всички прототипи? — продължих. — Със сигурност сте копирали дизайна без неговото знание. Няма как да не сте изпратили версии на устройството в други лаборатории, за да могат да ги разглобят и да пресъздадат проекта. Някак си ми е трудно да повярвам, че се е добрал до всички и ги е унищожил.

Известно време Моника потропваше с пръсти по облегалката.

— Никой от тях не работеше — призна накрая.

— Точно ли копирахте проекта?

— Да, но не се получи. Попитахме Разон, но той каза, че има бъгове. Винаги имаше готово извинение, а и неговите прототипи даваха проблеми. Това е област в науката, с която никой не се е занимавал. Ние бяхме пионерите. Очакваше се да има проблеми.

— Силни думи, в които не вярваш.

— Той правеше нещо на апаратите. Някак ги караше да спрат да функционират, когато него го няма. Той можеше да накара прототипите да работят. Ако сменяхме някой с наше копие през нощта, той го оправяше. След това пак ги разменяхме и апарата отказваше да работи за нас.

— Други хора можеха ли да ги използват в негово присъствие?

Тя кимна.

— Да. Дори ги използваша известно време, след като него го нямаше. С времето всеки прототип се разваляше и му го носехме, за да го оправи.

— Трябва да разберете, г-н Лийдс, имахме само няколко месеца, през които някоя от камерите изобщо работеше. За повечето време, прекарано от него в „Азари“, мнозина го смятаха за мошеник.

— Но не и вие, предполагам.

Тя не отговори нищо.

— Без него с кариерата ви е свършено. Вие сте го финансирала. Фаворизирала сте го. И когато най-сетне се е получило...

— Той ме предаде — прошепна Моника.

Погледът ѝ не беше никак приятен. Хрумна ми, че ако открием г-н Разон, може би ще е по-добре да го оставя на Джей Си. Той просто би го застрелял, а Моника искаше да го одере жив.

---

[1] Патологичен страх от дупки и отвори. — бел.ел.кор. ↑

6.

— Добре, че избрахме град, встрани от мястото — каза Айви. — Ако трябваше да търсим Разон в голям градски център — дом на три големи световни религии и една от най-силните туристически дестинации на света — щеше да ни е много трудно.

Усмихнах се, докато излизахме от летището. Една от горилите на Моника отиде да открие колите, които компанията беше поръчала за нас.

Усмивката ми не стигаше по-далеч от крайчеца на устата ми. През втората половина на полета не бях успял да науча много арабски. Бях прекарал времето в мисли за Сандра. А това не подпомага продуктивността ми.

Айви ме наблюдаваше със загрижен поглед. Понякога се отнасяше много майчински с мен. Калиани се отдалечи, за да слуша разговора, който някакви хора водеха на иврит.

— Израел — обади се Джей Си. — Винаги съм искал да дойда тук, за да видя дали мога да премина охраната. Да знаете, тукашната охрана е най-добрата в света.

На гърба си носеше черна торба, която не ми беше позната.

— Какво е това?

— Карабина М4 с прикачена бойна оптика и гранатомет М203.

— Но...

— Имам връзки тук. Веднъж тюлен, цял живот тюлен.

Колите пристигнаха. Шофьорите се зачудиха защо четирима души настояват да използват две коли. Но и така, едва побираха всички ни. Аз се качих във втората, заедно с Моника. Тобиас и Айви седяха между нас на задната седалка.

— Искаш ли да поговорим — попита Айви, докато закопчаваше предпазния колан.

— Не мисля, че ще я открием, дори с това устройство — казах. — Сандра умее да избягва хорското внимание, а и следата отдавна е изстинала.

Моника ме погледна въпросително. Явно смяташе, че говоря на нея. Въпросът замръзна на устните ѝ, когато си спомни в чия компания се намира.

— Може би има сериозна причина за заминаването ѝ. Не знаем цялата история.

— Сериозна причина? Такава, която да обясни защо за десет години не ни се е обадила нито веднъж?

— Възможно е — каза Айви.

Замълчах.

— Нали няма да започнеш да ни губиш? — попита Айви. — Аспекти да изчезват. Да се променят.

Да се превръщат в кошмари. Нямахше нужда да добавя това.

— Това няма да се случи отново — отговорих ѝ. — Сега се контролирам.

Джъстин и Игнасио все още липсваха на Айви, а честно казано — на мен също.

— Това преследване на Сандра само заради привързаността ти към нея ли е или има нещо друго?

— Какво друго би могло да има?

— Тя те научи как да владееш ума си — Айви извърна поглед. — Не ми казвай, че не си мислил за това. Възможно е тя да има още тайни. Може би дори лек.

— Не ставай глупава, сегашното положение ми харесва.

Айви не отговори. Видях как Тобиас ме гледа в огледалото за обратно виждане. Изучаваше ме. Преценяваше искреността ми.

Честно казано и аз се опитвах да я преценя.

Последва дълго пътуване. Летището беше изградено доста далеч от самия град. След това се подложихме на друсането по улиците на древния, и въпреки това модерен град. Не се случи почти нищо, с изключение на това, че за малко щяхме да прегазим един продавач на маслини. Когато стигнахме и слязохме от колите, попаднахме в море от гласовете на туристи и вярващи поклонници.

Построена като кутия, сградата пред нас имаше древна, проста фасада с два големи, сводести прозореца на стената над нас.

— Църквата Възкресение Христово — каза Тобиас. — Твърди се, че е построена на мястото, на което е разпнат и погребан Иисус от Назарет. Първоначално е издигната в две сгради през IV-и век от

Константин Велики. Тя е заменила храма на Афродита, който се е издигал тук в продължение на двеста години.

— Благодаря, уикипедия — промърмори Джей Си и сложи карабината на рамо. Беше преминал в бойна готовност.

Тобиас продължи спокойно:

— Дали твърденията са верни и дали това е мястото на историческите събития, е спорен въпрос. Макар да има много удобни обяснения за аномалиите — като това, че храмът на Афродита е издигнат, за да бъдат потиснати ранните християнски поклонници — църквата следва формата на един от най-важните езически райони. Фактът, че църквата се намира в пределите на града създава тема за спор, тъй като гробът на Исус е извън града.

— За нас няма значение дали е истина или не — прекъснах Тобиас. — Разон би дошъл тук. Това е едно от най-очевидните места — ако не и най-очевидното — откъдето да започне търсенето си. Моника, може ли да поговорим?

Тя спря на стълбите, а горилите отидоха да проверят дали са ни нужни билети. Охраната беше много засилена, но все пак се намирахме на Западния бряг и напоследък имаше няколко терористични заплахи.

— Какво искате? — попита ме.

— Устройството показва ли снимките на момента, като цифров фотоапарат?

— Не, снима само на лента. Разон настоя за това.

— А сега и по-сложния въпрос. Нали осъзнаваш проблемите с устройството, което прави снимки на дадено място много далеч в миналото?

— Какво имаш предвид?

— Само едно — не сме на същото място както преди две хиляди години. Планетата се движи. Един от теоретичните проблеми с пътуването във времето е, че ако се върнеш стотици години назад на мястото, на което стоиш, най-вероятно ще се окажеш в открития космос. И дори да си голям късметлия и планетата да е на мястото, на което се е намирала, въртенето на Земята предполага, че ще се озовеш на друго място на повърхността. Дори под повърхността или на стотици метри във въздуха.

— Това е абсурдно.

— Нарича се наука — казах и погледнах към църквата. Това, което правехме тук беше абсурдно. И все пак...

— Знам само, че Разон ходеше на място, за да прави снимките.

— Добре — казах. — Още един въпрос. Какъв беше като човек?

— Винаги беше готов да спори — отговори тя, без да се замисля.

— Много държеше на уредите си. Сигурна съм, че причината да се измъкне беше, че ни убеди как не може да работи пълноценно, когато е разделен от нещата си и му дадохме прекалено голяма свобода.

Накрая групата ни успя да влезе в църквата. Задушният въздух носеше звуците на шепнещите туристи и на влачещите се по камъните крака. Мястото все още служеше за поклонничество.

— Изпускаме нещо, Стивън — обади се Айви зад мен. — Пренебрегваме важна част от пъзела.

— Някакви предположения — попитах, докато разглеждах орнаментите по стените.

— Мисля.

— Чакай малко — намеси се Джей Си. — Смяташ, че пропускаме нещо, но не знаеш какво е и нямаш и идея какво може да е?

— Като цяло, да.

— Кльощав — обърна се към мен Джей Си, — мисля, че ми липсват един милион долара, но не знам защо, нито имам идея как може да съм ги изкарал. Но съм сигурен, че ми липсват. Би ли направил нещо по...

— Голям си кретен — озъби му се Айви.

— Стига де, това, което казах, беше метафора.

— Не, беше логично доказателство.

— К'во?

— Опита се да докажеш, че си идиот. И знаеш ли, успя. Без всякакво съмнение можем да констатираме, че си пълен идиот.

Двамата се отдалечиха, без да прекъсват спора си. Навлязох навътре в църквата. Мястото, на което се предполагаше, че е било извършено разпъването, беше белязано с позлатен алков^[1], претъпкан с туристи и вярващи. Скръстих ръце недоволно. Много от туристите правеха снимки.

— Какво има? — попита Моника.

— Мислех, че е забранено да се използват светкавици. На повечето подобни места се забранени.

Ако Разон опиташе да използва своята, щеше да е по-вероятно някой да го забележи. Вероятно беше забранено, но охраната не си правеше труда да съблюдава строго това правило.

— Започваме да търсим — каза Моника и махна отривисто на мъжете.

Трима от тях тръгнаха през тълпата, за да търсят игла в купа сено — да намерят някой на едно от най-светите места, който може да си спомни, че е виждал Разон.

Докато чаках забелязах, че двамина от охраната наблизко говорят на иврит. Единият помахна на другия, явно смяната му приключваше, и се отдалечи.

— Калиани, ела с мен.

— Разбира се, г-н Стийв — тя скочи от стъпалото, присъедини се към мен и двамата тръгнахме след отдалечаващия се пазач.

Охранителят ми хвърли отегчен поглед.

— Здравейте — казах с помощта на Калиани. Първо промърморих под нос какво искам да кажа, за да може да го преведе. — Простете слабото ми владеене на иврит.

Той замълча за секунда, след това се усмихна.

— Не е толкова зле.

— Ужасен е.

— Вие евреин ли сте? — опита да налучка. — От Щатите?

— Не, не съм евреин, но познахте, че съм от Щатите. Просто смятам, че човек трябва да опознае езика на страната, която посещава.

Пазачът се усмихна отново. Стори ми се достатъчно дружелюбен. Но разбира се, повечето хора бяха такива. Обичаха да виждат как чужденец опитва да се оправи на техния език. Поговорихме още малко, докато вървеше и разбрах, че наистина смяната му тъкмо е свършила. Някой щеше да дойде да го вземе, но той не възразяваше да поговорим, докато чака. Опитах да дам ясно да се разбере, че искам да упражнявам езика като говоря с някой местен.

Той се казваше Моше и почти всеки ден работеше в една и съща смяна. Работата му беше да наблюдава за хора, които правят непристойни неща и да ги спира. Но призна, че по-важната му работа била да внимава в църквата да няма терористични нападения. Бил

допълнителна охрана, наеман за празничните дни, когато правителството се тревожело за нападения и искало сигурността на туристическите обекти да е по-осезаема. В края на краищата, тази църква беше спорна територия.

След няколко минути започнах да насочвам разговора към Разон.

— Сигурно виждате много интересни неща. Преди да дойдем тук, посетихме Градинската гробница. Там имаше един откачен азиатец, който овикваше всички.

— Така ли? — попита Моше.

— Да. Почти съм сигурен, че беше американец, съдейки по акцента му, но имаше азиатски черти. Както и да е, беше разположил големия си апарат на триножник, сякаш е най-важния човек в залата и никой друг не заслужава да прави снимки. Скара се жестоко с един охранител, който не му позволяваше да използва светкавица.

Моше се разсмя.

— Беше и при нас.

Калиани се подсмихна, когато преведе това.

— Бива си ви, г-н Стийв.

— Наистина ли? — попитах небрежно.

— Да, трябва да е бил същият. Беше тук преди... два дни. Псуваше всеки, който го бутнеше. Опита да ме подкупи да махна хората около него. Странното беше, че когато започна да прави снимки не възразяваше ако някой минава пред обектива. Правеше снимки из цялата църква, дори и отвън, на най-безсмислените места.

— Истинска откачалка, а?

— Да — отговори пазачът през смях. — Непрекъснато виждам туристи като него. С големи, тузарски апарати, за които са похарчили прекалено много пари, но не разбират нищо от фотографско изкуство. А този дори не знаеше кога да включва светкавицата. Използваше я за всяка снимка, дори навън, където грееше слънце и при олтара, където има лампи.

Изсмях се.

— Американци — каза той. — Не се обиждайте.

— Няма проблем — повторих това, което ми каза Калиани, — аз съм индиец.

Той се поколеба, след това ме погледна с любопитство.

— Извинявайте, г-н Стив, не помислих — оправда се Калиани.

— Всичко е наред.

Пазачът се засмя.

— Владеете иврит, но не мисля, че имахте предвид това, което казахте.

Аз също се засмях и забелязах как към него се приближи жена, която му махаше. Благодарих му за отделеното време и продължих да разглеждам църквата.

Моника и горилите ме откриха. Един от тях прибра снимките на Разон, които носеше.

— Никой тук не го е виждал, Лийдс — каза Моника. — В задънена улица сме.

— Така ли? — попитах и се отправих към изхода.

Тобиас се присъедини към нас с ръце хванати зад гърба.

— Колко чудно — той кимна към въоръжения пазач на входа. — Йерусалим, чието име в буквален превод означава „мир“, е пълен с такива островчета на спокойствието, които са виждали човешките поклонения по-дълго, отколкото съществуват някои страни. И въпреки това, тук насието винаги е на една ръка разстояние.

Насилието...

— Моника, каза, че преди да дойдете при мен сте издирвали Разон сами. Проверихте ли дали е напуснал Щатите със самолет?

— Да. Имаме връзки в Министерството. Никой с името Разон не е напускал страната. Но в наши дни не е трудно да си набавиш фалшиви документи.

— Можеш ли да влезеш с фалшив паспорт в Израел, една от най-държащите на сигурността страни на света?

Тя се намръщи.

— Не бях помислила за това.

— Прекалено е рисковано.

— Сецаш се тъкмо навреме, Лийдс. Да не казваш, че все пак не е тук и само губим...

— Не, тук е. Открих пазач, който е говорил с него. Разон е снимал навсякъде.

— Никой, с когото говорихме ние, не го е виждал.

— Пазачите и духовниците виждат хиляди посетители всеки ден. Не можеш да им покажеш снимка и да очакваш да се сетят. Трябва да им споменеш нещо паметно.

— Но...

— Замълчи за малко — казах с вдигната ръка.

Влязъл е в страната. Мижав учен с безценна екипировка, използвал фалшив паспорт. В апартамента му имаше пистолет, с който никога не е било стреляно. Как се е промъкнал?

Какъв съм идиот.

— Можете ли да разберете кога Разон е купил пистолета? — попитах. — Законите в Щатите трябва да помогнат да го проследим, нали?

— Разбира се. Ще проверя, когато се върнем в хотела.

— Направи го веднага.

— Сега ли? Осъзнаваш ли колко е часът в...

Тя ме погледна ядосано, но все пак се отдалечи и проведе няколко разговора. Последваха и няколко ядосани реплики.

— Трябваше да се сетим по-рано — каза Тобиас, клатейки глава.

— Знам.

Накрая Моника се върна, затръшвайки телефона.

— Няма документи Разон някога да е купувал оръжие. Пистолетът в жилището му не е регистриран никъде.

Помогнали са му. Разбира се, че са му помогнали. Планирал е всичко с години и е разполагал със снимки, с които да докаже твърденията си.

Намерил е някой, който да го подсигуриява. Да го защитава. Някой, който му е дал пистолета и фалшивите документи. Помогнали са му да се промъкне в Израел.

Но към кого се е обърнал? Кой му е помагал?

— Айви, трябва ни... Къде е Айви?

— Нямам идея — каза Тобиас, а Калиани сви рамене.

— Да не изгуби някоя от халюцинациите си? — попита Моника.

— Да.

— Призови я обратно.

— Не става така — казах и започнах да се оглеждам наоколо. Неколцина духовници ме изгледаха странно. Накрая погледнах в една ниша и останах като гръмнат.

Джей Си и Айви набързо прекъснаха целувката си. Нейният грим беше размазан и невероятно, но Джей Си беше оставил оръжието си настрана. Случваше се за пръв път.

— Сигурно се шегувате? — казах и вдигнах ръка пред лицето си.
— Вие двамата? Какви ги вършите?

— Не знаех, че трябва да докладваме естеството на взаимоотношенията си пред теб — каза Айви студено.

Джей Си вдигна палец и направи гримаса.

— Все едно — казах. — Трябва да тръгваме. Айви, не мисля, че Разон е работил сам. Дошъл е в страната с фалшив паспорт, а и някои други фактори не пасват. Възможно ли е да го е подпомогнал някой от тук? Може би някоя местна организация, която да му помогне да избегне подозренията и да се движи спокойно из града?

— Възможно е — отговори тя подтичвайки, за да не изостава. — Не е невероятно да действа сам, но предвид обстоятелствата ми се струва малко вероятно. Сам ли се сети за това? Добра работа.

— Благодаря. Косата ти е разрошена.

Стигнахме до колите. Моника, Айви, Джей Си и аз се качихме във втората, а горилите и другите ми аспекти — в първата.

— Възможно е да си прав — каза Моника, когато потеглихме.

— Разон е умен човек. Би искал съюзници. Възможно е да е някоя друга компания, може би израелска. Някой от съперниците ви знае ли за тази технология?

— Доколкото знаем — не.

— Стийв — обади се Айви, която седеше между нас. Прибра червилото, а косата ѝ вече беше оправена. Явно опитваше да игнорира това, което бях видял.

„Дявол да го вземе — помислих си. — Смятах, че двамата се мразят. После ще мисля за това.“

— Да? — попитах.

— Искам да попиташ нещо Моника. Разон споменавал ли е на компанията им за подобен проект? Да направи снимки, чрез които да докаже християнството?

Повторих въпроса ѝ.

— Не — отговори Моника. — Ако го беше споменал, щях да ви кажа. Така щяхме да стигнем дотук по-бързо.

— Странно — каза Айви. — Колкото повече работим по случая, толкова повече се убеждавам, че Разон е положил големи усилия, за да дойде тук, в Йерусалим. Защо не е използвал ресурсите, с които вече е разполагал — „Азари“?

— Може да е искал свобода на действията си — предположих, — за да използва устройството така, както желае.

— Ако е така, не би се обърнал към конкурентна компания, както предполагаш. Да го направи би го върнало в изходно положение. Притисни Моника. Струва ми се, че мисли за нещо.

— Какво? — обърнах се към Моника. — Искаш ли да добавиш нещо?

— Когато разбрахме, че камерата работи, Разон ни попита за някои проекти, върху които искаше да работи. Да разкрие истината за убийството на Кенеди, да отхвърли или потвърди записа на Голямата стъпка, направен от Патерсън-Гимлин. Такива неща.

— И вие сте го отрязали?

— Не знам дали сте обмислил сериозно това до какво може да доведе устройството, г-н Лийдс. Въпросите ви на самолета показаха, че поне сте се замислил. Ние го обмислихме обстойно и бяхме ужасени. Това нещо ще промени света. Разпространението му означава край на личния живот. Ако някой успее да достигне място, на което някога си се събличал, ще може да те снима гол. Представи си колко доволни ще бъдат папараците. Правосъдната ни система ще се срине. Няма да има съдебни заседатели, съдии, адвокати и съдилища. Полицията само трябва да отиде на местопрестъплението и да направи снимки. Ако си заподозрян и си намериш алиби, ще могат да проверят дали наистина си бил където казваш.

Тя разтърси глава. Изглеждаше разтревожена.

— А историята? Националната сигурност? Ще стане трудно да бъдат пазени тайни. Щатите ще трябва да отцепват местата, на които е била държана важна информация. Няма да може да записваме нищо. Куриер, който носи тайна информация минава по улицата. На следващия ден можеш да заемеш удобна позиция и да снимаш какво има в плика. Изпробвахме това. Представете си какво е да разполагаш с подобна власт. А сега си представете какво ще е, ако всеки човек на планетата разполага с нея.

— По дяволите — прошепна Айви.

— Така че, не. Не бихме позволили на г-н Разон да направи снимки, с които да докаже или отхвърли християнството. Поне не засега. Не и преди да обсъдим въпроса подробно. Мисля, че е бил наясно с това. И може би тук се крие причината за бягството му.

— Това не ви е попречило да си осигурите стръв, с която да ме привлечете да работя за вас. Подозирам, че ако сте направили това с мен, значи сте го сторили и с други важни хора. Събирали сте ресурси, за да се сдобиеете със стратегически съюзници, нали? Може би и за хора от световния елит? За да можете да яхнете вълната, когато тази технология се разпространи.

Тя стисна устни, без да откъсва поглед от пътя пред нас.

— Вероятно на Разон му се е сторило, че така обслужвате собствените си интереси — казах. — Не му помагате, за да открие истината пред човечеството, но събирате материали, с които да подкупвате. Или да изнудвате?

— Нямам правото да продължа този разговор — каза Моника.

Айви сбърчи нос.

— Е, знаем защо е заминал. Все още не мисля, че е отишъл при конкурентна компания, но трябва да се е обърнал все към някого. Може би към израелското правителство? Или...

Всичко потъмня.

---

[1] Ниша в стена за поставяне на легло или друг предмет. — бел.ел.кор. ↑

7.

Събудих се зашеметен. Не виждах ясно.

— Експлозия — каза Джей Си. Беше приклепнал до мен.

А аз бях... завързан някъде. За някакъв стол, с ръце зад гърба.

— Запази спокойствие, кльоцав. Взривиха колата пред нас. Ние се ударихме в някаква сграда, помниш ли?

Не помнех почти нищо.

— Моника? — попитах прегракнало и се огледах.

Тя беше завързана на стол до моя. Калиани, Айви и Тобиас също бяха завързани и със запушени усти. Охраната на Моника не се виждаше никъде.

— Успях да се измъкна след катастрофата — каза Джей Си, — но не успях да измъкна вас.

— Знам — отвърнах му. В този момент беше добре да не му натяквам, че е халюцинация. Вярвам, че някъде дълбоко в себе си, той е наясно какво точно представлява. Просто не желаше да си го признае.

— Слушай, положението не е добро. Но запази самообладание и ще се измъкнете живи. Разбра ли, войнико?

— Да.

— Повтори.

— Да — казах тихо, но твърдо.

— Добър човек. Ще отида да отвържа другите — и тръгна да освободи аспектите ми.

Моника простена и разтърси глава.

— Какво...?

— Мисля, че не преценихме положението правилно — казах й.
— Съжалявам.

Думите ми прозвучаха странно спокойно, като се има предвид колко ужасен бях. В душата си аз съм учен — поне повечето ми аспекти са такива. Насилието не ми понася добре.

— Какво виждаш? — попитах. Този път гласът ми потрепери.

— Малка стая — каза Айви, разтривайки китките си. — Няма прозорци. Чувам канализацията и слаби шумове от улично движение. Все още сме в града.

— Доведе ни на такова прекрасно място, Стивън — обади се Тобиас, кимайки с благодарност на Джей Си, който развърза краката му.

— Гласовете, които чуваме, говорят на арабски — каза Калиани. — Подушвам и подправки. Шафран, куркума, смрадлика. Може би се намираме близо до ресторант.

— Да... — каза Тобиас със затворени очи. — В далечината чувам футболен стадион. Преминаващ влак. Забавя ход. Спира. Коли, хора говорят. Търговски център?

Той рязко отвори очи.

— Гара Малха. Единствената гара в града, която се намира близо до стадион. Районът е гъсто населен. Ако викаме, може да привлечем помощ.

— Или може да ни убият — каза Джей Си. — Завързан си доста здраво, кльоцав. Моника също.

— Какво става? — попита Моника. — Какво се случи?

— Снимките — каза Айви.

Погледнах я въпросително.

— Моника и горилите ѝ показваха снимки на Разон из църквата. Вероятно са питали всички хора там дали са го виждали. Ако е работил с някого...

Простенах. Разбира се. Съюзниците на Разон биха следили дали някой не го търси. Моника беше привлякла вниманието към нас.

— Добре — казах, — Джей Си, трябва да ни измъкнеш от тук. Какво трябва...

Вратата се отвори. Незабавно се обърнах към похитителите ни. Не видях каквото очаквах. Вместо ислямистки терористи, пред нас застана група филипинци, облечени в костюми.

— Виж ти — каза Тобиас.

— Господин Лийдс — започна мъжът, който стоеше най-отпред. Той отвори папка, пълна с документи. — Доколкото ни е известно, вие сте много интересен и много... разумен човек. Извиняваме се за отношението си досега и много ми се иска да ви поставя в по-приятни условия.

— Усещам, че е подготвил предложение за теб — каза Айви.

— Казвам се Салик — продължи мъжът. — Представявам групировка, чиито интереси може би се пресичат с вашите. Чувал ли сте за НОФМ, г-н Лийдс?

— Национално-освободителен фронт Моро — обади се Тобиас. — Филипинска групировка, която иска да се отдели и да създаде своя държава.

— Чувал съм ги — казах.

— Имам предложение за вас. Устройството, което търсите, е у нас, но срещнахме някои затруднения в използването му. Колко ще ни струва помощта ви?

— Един милион щатски долари — отговорих без колебание.

— Предател! — реагира бурно Моника.

— Та вие дори не ми плащате, Моника. Не можеш да ме виниш, че приемам по-доброто предложение.

Салик се усмихна. Беше повярвал, че предавам Моника. Понякога е полезно да имаш репутация на самотен и себичен мръсник.

Истината е, че съм само самотен. А може би и малко мръсник. А когато у теб се среща тази смес, хората приемат, че нямаш скрупули.

— НОФМ е паравоенна организация — продължи Тобиас. — Но насилието не е силната им страна. Затова сегашното положение е странно. Основните разногласия с филипинското правителство идва от религиозните им разногласия.

— Не е ли винаги така? — попита Джей Си.

Той набързо огледа новодошлите за оръжия.

— Този е въоръжен — каза като сочеше водача им. — А може би всички имат оръжие.

— НОФМ са филипинска версия на ИРА или на палестинската Хамас. Вторите май са по-добро сравнение, защото НОФМ често са приемани за ислямска организация. Повечето филипинци са римокатолици, но в района Бангсаморо — където действат НОФМ — доминира исляма.

— Отвържете го — каза Салик, като махна към мен.

Хората му тръгнаха да изпълняват заповедта.

— Лъже за нещо — каза Айви.

— Да — не остана назад Тобиас. — Мисля, че... не са от НОФМ. Според мен опитват да припишат всичко на тях. Стивън, НОФМ са

против въвличането на цивилни. Това е забележително. Те са борци за свобода, но имат строг правилник кого биха наранили. Напоследък се стараят да решават проблемите по мирен път.

— Това не ги е направило много популярни сред хората, които ги следват — казах. — Има ли отцепили се групи?

— Моля? — попита Салик.

— Нищо — отговорих му. Изправих се и разтърках китките си. — Благодаря ви. Сега ми се иска да видя устройството.

— Насам, ако обичате.

— Копеле! — извика след мен Моника.

— Какъв език! — възмути се Айви. Тя и останалите ми аспекти излязоха след мен и един от пазачите затвори вратата като остави Моника сама.

Тобиас вървеше зад човека, който ме придружаваше нагоре по стълбището.

— Да, мисля, че са от Абу Саяф. Води ги човек на име Кадафи Джанджалани. Те са се отделили от НОФМ, защото организацията не е искала да продължи по същия път. Джанджалани е починал наскоро и бъдещето на групировката е под въпрос. Но целта му е била да създаде изцяло ислямска държава в района. Смятал е убийството на онези, които му се противопоставят за... елегантен начин да постигне целите си.

— Май имаме победител — каза Джей Си. — Ето какво трябва да направиш, кльоцав. Ритни човека зад теб, докато пристъпва. Той ще падне върху този зад него, а ти ще можеш да нападнеш Салик. Завърти го, за да избегнеш стрелба отзад, вземи пистолета, който е под мишницата му и започни да стреляш през тялото му по хората долу.

Айви го погледна ужасено.

— Това е ужасно.

— Нали не вярваш, че ще ни пусне? — попита я Джей Си.

— Абу Саяф — обади се Тобиас услужливо, — са причинили множество убийства, атентати и отвличания на Филипините. Също така са много брутални с местните. Държат се по-скоро като организирана престъпна група, отколкото като революционери.

— Значи няма да го направиш, а? — попита Джей Си.

Стигнахме приземния етаж и Салик ни въведе в една стая. Там имаше още двама души, облечени като войници, с гранати на коланите

и карабини в ръце. На масата между тях беше поставен средно голям фотоапарат. Изглеждаше... обикновен.

— Трябва ми Разон — казах и седнах, — за да му задам няколко въпроса.

— Той няма да говори с вас, господин Лийдс. Можете да ми повярвате по този въпрос.

— Значи не работи с тях — обади се Джей Си. — Объркан съм.

— Все пак го доведете — казах и започнах внимателно да оглеждам камерата.

Истината е, че нямах представа какво правя. Защо не взех Айвънс със себе си? Трябваше да се сетя, че ще имам нужда от техник. Но ако взема много аспекти и всички те се мотаят около мен, започват неприятности. Това не е без значение. В момента Айвънс беше много далеч.

— Някой ще помогне ли? — попитах под нос.

— Не ме гледай — каза Айви. — Аз често не мога да накарам дори дистанционното да работи.

— Срежи червената жица — предложи Джей Си. — Винаги е червената жица.

Погледнах го намръщено, след това развих една част от апарата, давайки си вид, че добре знам какво правя. Ръцете ми трепереха.

За щастие Салик изпрати един от хората си да изпълни желанието ми. След това започна внимателно да ме следи с поглед. Сигурно беше чул за инцидента в Лонгвей, където бях разглобил, поправил и отново сглобил сложна компютърна система точно навреме, за да предотвратя експлозията. Но всъщност това беше дело на Айвънс, с малко помощ от Чин, компютърният ни експерт.

Без тях нямаше как да направя каквото и да е в подобно положение. Направих всичко по силите си, за да изглежда иначе, докато единия войник доведе Разон. Разпознах го от снимките, които ми беше показала Моника. Едвам. Устната му беше пукната и кървеше, лявото му око беше подпухнало и вървеше накуцвайки. А когато седна на стола до моя забелязах, че едната му ръка липсва. Чуканчето беше превързано с кървав парцал. Той се прокашля.

— Господин Лийдс, предполагам — каза с едва доловим филипински акцент. — Ужасно съжالياвам, че ви срещам тук.

— Внимавай — каза Айви като оглеждаше Разон. Стоеше точно до него. — Наблюдават ви. Не се дръж прекалено дружелюбно.

— Това никак не ми харесва — намеси се Калиани. Те се бе скрила при едни сандъци в ъгъла на стаята. — Често ли изпадате в такива ситуации, г-н Стийв, защото аз не съм свикнала на това.

— Съжالياват, че не срещате тук? — постарях се гласът ми да звучи сурово. — Съжالياват, но не сте изненадан. Заради вас Моника и горилите ѝ разполагат с материал да ме изнудват.

Здравото му око се разшири от изненада. Той знаеше, че информацията не е за изнудване. Поне се надявах на това. Дали разбираше? Осъзнаваше ли, че съм дошъл да му помогна?

— Направих го по принуда.

— Що се отнася до мен, винаги ще си останете мръсник.

— Що за език! — скастри ме Айви.

— Но няма значение, ще ми покажеш как да подкарам тази машина!

— Няма да го направя — отвърна той.

Завъртях отвертката. Умът ми пренепускаше. Как можех да го доближа достатъчно, за да поговорим тихо, без да предизвикаме подозрение?

— Ще го направиш или...

— Внимавай, глупако! — Разон скочи от стола си.

Един от войниците насочи оръжието си към нас.

— Предпазителят е спуснат — каза Джей Си. — Засега няма опасност.

— Това е много деликатен уред — Разон взе отвертката от ръката ми. — Не бива да го чупиш.

Той започна да развива със здравата си ръка. След това продължи шепнешком: — С Моника ли сте тук?

— Да.

— На нея не може да ѝ се има доверие. Но пък никога не ме е била и не е рязала ръката ми, така че кой съм аз да съветвам кой заслужава доверие?

— Как ви хванаха?

— Похвалих се на майка ми, а тя — на своите роднини. Така вестта стигнала до тези чудовища. Те имат връзки в Израел.

Трепереше. Протегнах се да го успокоя. Лицето му беше бледо. Този човек не беше в добро състояние.

— Свързаха се с мен — той се насили да продължи да върти отвертката. — Твърдяха, че са християнски фундаменталисти от родината ми, желаещи да финансират работата ми, за да намерят доказателства. Не знаех истината допреди два дни. Тогава...

Той млъкна и изпусна отвертката, когато Салик се приближи до нас. Терористът махна и един от хората му стисна Разон за отрязаната ръка. Разон извика от болка.

Войниците го бутнаха на земята и започнаха да го налагат с прикладите на карабините си. Аз гледах ужасен, а Калиани се разплака. Дори Джей Си отвърна поглед.

— Не съм чудовище, г-н Лийдс — каза Салик и приклепна до стола ми. — Аз съм човек с ограничени ресурси. Ще разберете, че в много ситуации е трудно да се направи разлика между двете.

— Моля ви, спрете войниците — прошепнах.

— Опитвам се да намеря мирно решение — каза Салик, но не спря побоя. — Хората ми са принудени да се бият, защото използваме единствените методи, с които разполагаме — методите на отчаянието. Тези методи използват всички революционери, дори основателите на собствената ви страна, за да спечелят свободата си. Ако трябва, бихме убили, но може би няма да се наложи. Мирът се намира на тази маса, г-н Лийдс. Поправете машината и ще спасите хиляди животи.

— Защо я искате? — попитах. — За да можете да изнудвате ли?

— За да можем да оправи света — каза Салик. — Трябват ни само няколко снимки. Доказателство.

— Доказателство, че християнството е измама, Стивън — обади се Тобиас. — Това ще е трудна задача за тях, ако исляма приеме Исус от Назарет като пророк. Те не приемат възкресението или много от чудесата, приписвани на по-късните му последователи. С подходящата снимка могат да подкопаят католицизма — религията изповядвана от повечето филипинци — и така да дестабилизируют региона.

Признавам, че се изкуших. Не да помогна на чудовище като Салик, но разбирах какво иска да каже. Защо не вземе камерата и не докаже, че всички религии са измамни?

Това ще причини хаос, а в някои части на света — много смърт.

— Вярата не може да бъде съборена толкова лесно — намеси се Айви. — Това няма да причини проблемите, които очаква той.

— Защото вярата е сляпа ли? — попита Тобиас. — Може би си права. Мнозина ще продължат да вярват, въпреки фактите.

— Какви факти? — попита Айви. — Някакви си снимки, които може би не заслужават доверие? Направени с техника, която никой не разбира?

— Вече опитваш да защитиш това, което още не се е случило. Държиш се сякаш знаеш какво ще стане и трябва да се държиш отбранително към доказателство, което може би ще бъде намерено. Какво е нужно, за да погледнеш на нещата от рационална гледна точка? Как може да бъдеш толкова логична за много неща, но да не желаеш да приемеш това?

— Тихо — казах им и хванах глава с ръце. — Замълчете.

Салик ме погледна намръщено. Чак след това забеляза какво са причинили хората му на Разон.

Извика нещо на тагалски или някой от другите филипински езици — може би трябваше да науча тях, а не иврит. Войниците се отдръпнаха, а Салик коленичи и обърна падналия Разон.

Разон рязко бръкна със здравата си ръка под палтото на Салик и измъкна пистолета му. Салик отскочи назад, а един от войниците му извика. Последва едно-единствено тих звук.

Всички в стаята замръзнаха. Един от войниците беше извадил пистолет със заглушител и в паниката си беше застрелял Разон. Ученият лежеше на пода, а мъртвешките му очи бяха широко отворени. Пистолетът на Салик се изплъзна от пръстите му.

— Клетият човек — промълви Калиани и коленичи до него.

В този момент някой повали единия от войниците в коридора изотзад.

Незабавно започнаха крясъците. Скочих от стола и се протегнах за камерата. Салик я достигна пръв и постави ръка върху ѝ, след което се протегна към пистолета си на пода.

Изпсувах и се хвърлих зад сандъците, зад които се беше укрила Калиани преди малко. В стаята изригнаха изстрели и от единия сандък се разлетяха трески.

— Това е Моника! — извика Айви от прикритието си зад бюрото. — Измъкнала се е и ги напада.

Осмелих се да надникна. Точно навреме, за да видя как един от хората на Абу Саяф пада прострелян близо до трупа на Разон. Останалите стреляха по Моника, която се криеше на стълбището, водещо към мястото, където ни бяха държали.

— Леле! — Джей Си приклепна до мен. — Измъкнала се е сама. Мисля, че започвам да я уважавам.

Салик извика нещо на тагалски. Не беше тръгнал след мен, а се бе покрил близо до телохранителите си. Стискаше апарата здраво. Двама от хората му го последваха, когато тръгна надолу.

Предположих, че престрелката скоро ще привлече нечие внимание. Но не достатъчно скоро. Бяха хванали Моника в ъгъла. Едва я виждах, скрита под стълбите да търси изход и стреляща с пистолета, който беше взела от поваления войник. Единият му крак се подаваше от вратата близо до нея.

— Добре, кльоцав — каза Джей Си, — това е шансът ти. Трябва да се направи нещо. Ще я убият преди да дойде помощ и ще изгубим апарата. Време е да станеш герой.

— Аз...

— Можеш да избягаш, Стивън — намеси се Тобиас. — Зад нас има една стая. В нея ще има прозорци. Не казвам, че трябва да го направиш, само ти предлагам варианти.

Калиани изхленчи, натикана в ъгъла. Айви лежеше под масата, запушила уши с ръце и наблюдаваше престрелката с преценяващ поглед.

Моника опита да се покаже и да стреля, но няколко куршума се забиха в стената до нея и я принудиха да се върне обратно. Салик все още крещеше нещо. Няколко от войниците започнаха да стрелят в моята посока. Това ме накара отново да се скрия.

Куршуми се удряха стената над мен и върху ми се посипа мазилка. Поех си дълбоко дъх.

— Не мога да го направя, Джей Си.

— Можеш — отвърна ми той. — Виж, носят гранати. Виждаш ли коланите на войниците? Ако някой от тях прояви малко разум, ще хвърли една надолу и Моника ще загине.

Ако им оставя апарата — такава сила в ръцете на хора като тях...

Моника извика.

— Уцелиха я! — извика Айви.

Измъкнах се иззад сандъците и се спуснах към един от войниците, паднал в средата на стаята. Пистолетът му лежеше до него. Салик ме забеляза, вдигна оръжието си и го насочи към мен. Ръцете ми трепереха.

„Няма да се получи — помислих си. — Не мога да го направя. Невъзможно е. Ще умра.“

— Не се тревожи, хлапе — каза Джей Си и хвана китката ми. — Ще се погрижа.

Той изтегли ръката ми настрана и стрелях, почти без да гледам, след това премести ръката ми още няколко пъти, спирайки за кратко, колкото да натискам спусъка. Всичко свърши за секунди.

— Ние ли го направихме? — попитах, докато оглеждах падналите хора.

— Дявол да го вземе — Айви свали ръце от ушите си. — Знаех си, че има причина да те държим наблизо, Джей Си.

— Мери си приказките, Айви — отвърна й той.

Хвърлих пистолета — вероятно това не беше най-умното, което съм правил някога, но в крайна сметка не бях съвсем на себе си. Приблжих се до Разон. Нямаше пулс. Затворих очите му, но оставих усмивката на устните му.

Точно това беше искал. Да го убият, за да не може да бъде принуден да разкрие тайните си. Въздъхнах. След това, проверявайки една теория, бръкнах в джоба му. Нещо ме убоде и аз извадих ръка. Пръстите ми бяха окървавени.

— Какво, по дяволите?

Не го очаквах.

— Лийдс? — чух гласа на Моника.

Вдигнах очи. Тя стоеше на прага, сложила ръка на окървавеното си рамо.

— Ти ли го направи?

— Не, Джей Си — отговорих й.

— Халюцинацията ти е застреляла тези хора?

— Да. Не, аз... — Не бях сигурен.

Изправих се и отидох до Салик, който беше уцелен в челото. Коленичих и взех апарата. След това завъртях една част от него, докато още бях с гръб към Моника.

— Господин Стийв? — каза Калиани, сочейки с пръст. — Струва ми се, че този не е мъртъв.

Погледнах натам. Един от войниците, които бях прострелял се беше обърнал. В окървавената си ръка държеше нещо.

Граната.

— Навън! — извиках на Моника, сграбчих я за ръката и я повлякох след себе си.

Силната взривна вълна ме удари в гърба.

8.

Точно един месец по-късно седях в имението си и пиех чаша лимонада. Гърбът ме наболяваше, но раните заздравяваха. Не беше чак толкова зле.

Моника не щадеше ръката си много. Сама държеше чашата си, докато седеше в стаята, в която я бях срещнал за пръв път. Предложението, което ми отпрати не беше неочаквано.

— Боя се — казах, — че се обръщаш към грешния човек. Налага се да откажа.

— Разбирам — отвърна Моника.

— Порботила е върху мръщенето си — обади се Джей Си от мястото, където се бе облегнал на стената. — Става все по-добра.

— Ако огледаш апарата...

— Когато го видях за последно, беше поне на шестнадесет парчета. Няма какво да сторя.

Тя ме погледна с присвити очи. Все още подозираше, че съм го изпуснал нарочно, когато ни застигна взривната вълна. Не помагаше и това, че тялото на Разон беше изгорено почти до неузнаваемост в разразилия се след експлозията пожар, който погълна цялата сграда. Всичко, което може би носеше у себе си — тайни, които обясняват как камерата работи — беше унищожено.

— Признавам — казах като се наклоних напред, — не съжалявам много да науча, че не можете да оправите апарата. Не съм сигурен, че светът е готов за информацията, която може да предостави той.

„Или поне — помислих си, — не е готов хора като вас да контролират тази информация.“

— Но...

— Моника, не знам какво мога да направя, на което да не са способни вашите инженери. Трябва да приемем факта, че тази технология е умряла заедно с Разон. Ако изобщо е била нещо повече от измама. Ако трябва да съм напълно честен, лично аз съм уверен, че е било точно това. Разон е бил изтезаван повече, отколкото би могъл да

издържи един обикновен учен, но въпреки това не е дал на терористите това, което искаха. Защото не е могъл. Всичко е било лъжа.

Тя въздъхна и се изправи.

— Отказвате да се превърнете във велик човек, г-н Лийдс.

— Скъпа моя, би трябвало вече да сте разбрала, че съм постигнал величието. Размених го за посредствен живот и малко количество разум.

— Странно, струва ми се, че у вас не видях никое от двете — тя извади нещо от джоба си и го остави на масата. Голям плик.

— Какво е това?

— В апарата намерихме лента — отвърна тя. — Успяхме да възстановим само един кадър.

Поколебах се, но след това извадих снимката. Беше черно-бяла, като останалите. На нея се виждаше мъж с брада, облечен в роба. Той седеше върху нещо, но не се виждаше върху какво. Лицето му бе поразяващо. Не заради формата си, а защото гледаше право в апарата. Апарат, който нямаше да е там още две хиляди години.

— Смятаме, че това е триумфалното посрещане. Това на фона прилича на Златната порта, но е трудно да се каже със сигурност.

— Господи — прошепна Айви, пристъпвайки зад мен.

Тези очи... Взирах се в снимката. Тези очи.

— Мислех, че около теб не бива да кълнем — обърна се Джей Си към Айви.

— Не кълнях — каза Айви и сложи прокара пръсти по снимката. — Просто се обърнах към него.

— За съжаление, тази снимка е без значение — каза Моника. — Няма начин да докажем кой е на нея. А дори да можем, това няма как да докаже или отхвърли християнството. Това е преди човекът да бъде убит. От всички снимки, които е направил Разон...

Тя поклати глава.

— Това не променя решението ми — казах и върнах снимката в плика.

— Не съм си и помисляла друго. Приеми я като отплата.

— Не успях да свърша много неща за вас.

— Нито ние за теб — тя се отправи към вратата. — Лека вечер, г-н Лийдс.

Прокарах пръст по плика, слушайки как Уилсън изпраща Моника и затваря вратата. Оставих Джей Си и Айви да спорят за неприличния му език и се отправих нагоре по стълбите. Заобиколих ги държейки се за перилата.

Проучването ми беше почти към края си. Стаята се осветяваше от една-единствена лампа на бюрото. Приближих се до него и седнах. Тобиас седеше на един от другите два стола.

Взех една книга — последната от една голяма купчина — и започнах да я прелиствам. Снимката на Сандра, направена на гарата, беше закачена на стената зад мен.

— Разбрали ли са? — попита Тобиас.

— Не — отвърнах му. — А ти?

— Въпросът никога не е бил в апарата, нали?

Усмихнах се и обърнах още една страница.

— Претърсих джобовете му, след като умря. Нещо поряза пръстите ми. Счупено стъкло.

Тобиас се намръщи. След това помисли няколко секунди и той също се усмихна.

— Счупена крушка.

Кимнах.

— Не е било апарата, а светкавицата. Когато Разон е правил снимките в църквата, е използвал светкавица, дори на слънчева светлина. Дори когато субектите са били добре осветени. Дори, когато се е опитвал да заснеме нещо, случило се посред бял ден, като появата на Исус пред гробницата, след възкресяването му. Това е грешка, която добрият фотограф не би допуснал. А съдейки по снимките в апартамента му, той е бил добър фотограф. Имал е усет за светлината.

Обърнах страницата, бръкнах в джоба си и извадих нещо и го поставих на масата. Светкавицата, която бях взел от камерата, точно преди експлозията.

— Не знам дали е нещо в самата светкавица или в крушките, но знам, че е сменял крушките, когато е искал устройството да не работи.

— Прекрасно — каза Тобиас.

— Ще видим. Тази светкавица не работи. Вече я пробвах. Не знам какво ѝ има. Сещаш ли се как апаратите са работили известно време, докато са били у Моника и колегите ѝ? Много светкавици работят с няколко крушки, като тази. Подозирам, че само една от тях е

свързана с времевия ефект. Специалните крушки горят бързо, може би след десетина снимки.

Прелистих няколко страници.

— Променяш се, Стивън. Забеляза това без Айви. Без помощта на никой от нас. Колко време остава, докато престанеш да имаш нужда от всички нас?

— Надявам се това да не се случи никога — казах. — Не искам да бъда такъв човек.

— Въпреки това я преследваш.

— Така е — прошепнах.

Една стъпка по-близо. Знаех на кой влак се е качила Сандра — един билет се подаваше от джоба на палтото ѝ. Бях успял да разчета част от цифрите.

Беше заминала за Ню Йорк. В продължение на десет години бях търсил този отговор, който беше едва малка частица от по-мащабното търсене. Следата беше стара, но все пак я имаше.

За пръв път от години имах напредък. Затворих книгата и се отпуснах назад, гледайки снимката на Сандра. Тя беше красива. Прекалено красива.

Нещо прошумоли в тъмната стая. Нито Тобиас, нито аз се изненадахме, когато нисък, оплешивяващ мъж седна на свободния стол до бюрото.

— Казвам се Арно. Аз съм физик, специализирал в областта на времевата механика, причинно-следствените връзки и квантовите теории. Мисля, че имате работа за мен?

Поставих последната книга върху купа, които бях изчел през последния месец.

— Да, Арно — казах. — Така е.

БЛАГОДАРНОСТИ

Както винаги, искам да благодаря на прекрасната ми съпруга Емили, която стоически търпи понякога дразнещия живот на професионалния писател. На Питър Алстръм, който помогна много за този проект. Друг човек, когото трябва спомена е Моше Федер, един от първите прочели тази книга. Той споделяше някои свои идеи и догадки от самото начало.

Благодаря на агента ми, Джошуа Байлмс, който както винаги беше невероятен. Други, които са сред първите прочели книгата са Браян Т. Хил, Доминик Нолан, Кейлин Зобел, Бен Олсън, Даниел Олсън, Карън Алстръм, Дан Уелс, Алън Лейтън и Итън Скарстедт.

Специални благодарности на „Събтераниън прес“, които отпечатаха тази творба. Бил Шефър и Яни Кузния бяха фантастични. Също така се радвам много, че изданието получи прекрасна корица от Джон Фостър, чиито работи красят първите издания с твърди корици на „Мъглороден“. Версията в електронен вариант включва дизайн на корицата от Айзън Стюарт. Благодаря на всички ви!

Тази книга е плод на въображението на автора. Всички герои, организации и събития, описани в това произведение са измислени или използвани според въображението на автора.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.